

державному та регіональному рівнях концептуальних основ розвитку ЛПК України. 2. Розширення внутрішнього та зовнішнього ринків збуту продукції підприємств ЛПК шляхом створення сприятливих умов для функціонування підприємств комплексу. 3. Зменшення частки імпортової продукції за допомогою митного регулювання. 4. Оптимальне використання наявних ресурсів за рахунок впровадження у деревообробне виробництво маловідходних технологій. 5. Широке впровадження світових екологічних стандартів та міжнародної сертифікації продукції з метою підвищення конкурентоздатності вітчизняних виробників на зовнішніх ринках. 6. Сприяння створенню оптимальної виробничої інфраструктури з врахуванням інтересів не тільки виробників, а і споживачів продукції ЛПК. 7. Створення нових та реконструкція наявних виробничих потужностей з використанням малоресурсних технологій та економії енергії та врахуванням світових екологічних виробничих стандартів. 8. Підвищення відсотка державних інвестицій у виробництво продукції з деревини.

Окремо необхідно відзначити важливість виконання соціальних цілей, які стоять перед підприємствами, які входять до складу лісопромислового комплексу, таких як соціальні пакети, відповідність рівня заробітної платні рівню кваліфікації робітника, зайнятого в деревообробці та інші, що є наслідком розвитку галузі на регіональному рівні.

Отже, з метою підвищення потенціалу лісопромислового комплексу України на регіональному рівні, необхідно активізувати реалізацію потенційних можливостей сильних сторін ЛПК, створити на державному та регіональному рівнях передумови для сталого розвитку комплексу. Визначальними чинниками мають стати: 1. Модернізація існуючих промислових потужностей галузей ЛПК. 2. Державна підтримка вітчизняних виробників. 3. Удосконалення законодавства в сфері митного оформлення продукції з деревини. 4. Сприяння на державному рівні зміцненню міжгалузевих зв'язків.

Література: 1. Державна програма розвитку лісогосподарського і лісопромислового комплексу України на період до 2015 року / Затв. Рішенням Кабінету Міністрів України від 02.08.1993 р., №14959/9. – 18 с. 2. Пікула М. М. Державне регулювання розвитку промислового виробництва (на прикладі деревообробної галузі) / М. М. Пікула // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - №4. – с.69-76. 3. Похильченко О.А. Аналіз можливостей та загроз розвитку деревообробної промисловості / О.А. Похильченко // Вісник НУ “Львівська політехніка”. Серія “Логістика”. – 2009. – № 649. – С.245–252.

Кондратенко Н.О.,

д.е.н., доцент, професор кафедри менеджменту і маркетингу в міському господарстві,

Бондар В.С.,

Сурменелян О.Р.,

ХНАМГ,

м. Харків, Україна

ПРИНЦИПИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

На користь упровадження ресурсозбереження в Україні свідчить той факт, що з погляду капітальних вкладень енерго- та ресурсозберігаючі заходи в три-чотири рази ефективніші, ніж створення нових виробничих потужностей.

Проблема ефективності – це завжди проблема вибору. Вибір торкається того, які види продукції, яким способом, як їх розподілити і який об'єм ресурсів використовувати для поточного і майбутнього споживання. Рівень ефективності робить вплив на рішення цілого ряду соціальних і економічних задач, таких, як швидке економічне зростання, підвищення рівня життя населення, зниження інфляції, поліпшення умов праці і відпочинку [1]. Вихід на якісно новий рівень ресурсоспоживання можливий лише за умови здійснення ресурсозбереження шляхом ефективного використання ринкових важелів та державного регулювання ресурсозбереження. Найбільш гострим питанням є поєднання економічних пріоритетів виробництва з екологічною переорієнтацією соціально-економічного розвитку, тому що ресурсозбереження з позиції регіонального розвитку є головним пріоритетом розвитку країни в цілому [2].

На сьогоднішній день недостатньо вивченим залишається питання формування принципів оцінки ефективності ресурсозбереження у регіональних економічних системах: потребують

уточнення питання оптимізації режиму використання ресурсів регіону та визначення напрямів інституціонального забезпечення ресурсозбереження, заходи з його стимулювання та фінансування; потребує удосконалення методичний інструментарій стратегічного регулювання ресурсозберігаючої політики в Україні. Ефективний розвиток кожної економічної системи вимагає постійного пошуку оптимальних варіантів сполучення державних і ринкових складових та інтересів. Тому вся доцільна діяльність людини, так чи інакше, пов'язана з проблемою ефективності. В основі цього поняття лежить обмеженість ресурсів, бажання економити час, одержувати якомога більше продукції з доступних ресурсів.

На основі наукових розробок і господарської практики вітчизняних і закордонних підприємств можуть бути сформульовані основні принципи формування й оцінки ефективності ресурсозбереження на регіональному рівні: плюралізм джерел і форм матеріально-технічного забезпечення; самостійність підприємств-постачальників (продавців) і підприємств-споживачів (покупців) у використанні за своїм розсудом матеріальних і фінансових ресурсів, що перебувають у рамках їхніх прав власності; саморегулювання на основі діючих за допомогою керуючих впливів (податків, процентних ставок, мит і т.п.) елементів державної економічної політики для досягнення збалансованості виробництва з матеріальними ресурсами; ресурсозбереження й противовитратність (основні параметри процесу – матеріальні ресурси, матеріальні витрати, запаси й запасоємність – повинні перебувати в рівноважному стані на суспільно необхідному рівні); інтенсифікація використання матеріальних ресурсів у результаті досягнення максимально можливої глибини їх залучення у виробничий оборот, тобто повторного й багатоцільового використання головним чином відходів споживання як вторинних матеріальних ресурсів.

Ці принципи повинні діяти одночасно, тому що вони визначають умови рівноважного стану й ефективного функціонування регіональних економічних систем. У протилежному випадку система управління деформується, що неминуче приводить до збоїв у процесі матеріально-технічного забезпечення: виникненню дефіцитних ситуацій при одночасному утворенні надлишку запасів товарно-матеріальних цінностей.

Важливе значення для підвищення ефективності регіональних економічних систем має вивчення досвіду ресурсозбереження та матеріаломісткості продукції з урахуванням регіональних особливостей і прогнозування на основі прискореного впровадження досягнень науково-технічного прогресу, удосконалення територіальних і галузевих пропорцій.

Таким чином, одним з першочергових завдань соціально-економічного розвитку регіональних економічних систем сьогодні можна вважати проблему поєднання різних цілей розвитку суспільства: економічних, екологічних, соціальних, політичних та ін. Розробляючи принцип оцінки ефективності ресурсозбереження з позицій регіонального розвитку необхідно знайти методи (шляхи, способи, інструментарій), які б задовольняли соціально-економічні цілі розвитку суспільства.

Література: 1. Кондратенко Н.О. Теоретико-методологічні засади стратегії ресурсозбереження у регіональних економічних системах: дис... д-ра екон. наук: 08.00.05 / Н.О. Кондратенко. – Київ, 2011. – 469 с. 2. Хвесик М. А. Економічна оцінка природних ресурсів: основні методологічні підходи / М. А. Хвесик, І. В. Збагерська. – Рівне: РДТУ, 2000. – 194 с.

Корсак В.І.,
к.м.н., голова Ради директорів компанії «Наш Край Груп»,
м. Луцьк, Україна

ІНТЕГРАЦІЯ РОЗДРІБНОЇ ТОРГІВЛІ У ПРОЦЕС ДОСЯГНЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Сучасний етап регіонального розвитку характеризується значним накопиченням соціальних, економічних та екологічних проблем, які потребують невідкладного вирішення. Розв'язання цих проблем можливе лише при реалізації ефективної стратегії, яка відповідала б реаліям сьогодення, була зрозумілою та доступною при втіленні у життя. Саме такою стратегією, що відповідає вищенаведеним критеріям, є стратегія сталого розвитку.

Результативне впровадження стратегії сталого розвитку потребує вирішення проблем на